

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 10 października 2017 r. w sprawie T-435/15, Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd / Komisja Europejska, wniesione w dniu 18 grudnia 2017 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-709/17 P)

(2018/C 112/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland, A. Demeneix, M. França, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd, European Bicycle Manufacturers Association

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 października 2017 r. w sprawie T-435/15 Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd / Komisja, oddalenie skargi w pierwszej instancji i nakazanie skarżącemu zapłaty kosztów postępowania;

lub alternatywnie,

— przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; zastrzeżenie rozstrzygnięcia o kosztach w postępowaniu w pierwszej instancji i w postępowaniu w sprawie odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie wniesione przez Komisję dotyczy wyroku Sądu z dnia 10 października 2017 r. w sprawie T-435/15. W wyroku tym Sąd stwierdził nieważność w zakresie dotyczącym Kolachi Raj rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/776⁽¹⁾ z dnia 18 maja 2015 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, wprowadzone rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 wobec przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin.

Komisja powołuje się na poparcie odwołania na jedną tylko podstawę odwołania.

Komisja twierdzi, że Sąd dokonał błędnej interpretacji art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. b) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Po pierwsze, w zaskarżonym wyroku Sąd błędnie przeniósł zasady dotyczące pochodzenia do stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego i przy dokonywaniu wykładni pojęcia „z” zastosowanego w art. 13 ust. 2 lit. b). Po drugie, Sąd nieprawidłowo ograniczył rodzaj dowodu, jaki Komisja może zastosować w celu wykazania, że części pochodzą „z” państwa, które podlega środkom antydumpingowym. Komisja uważa, że wykładnia przyjęta przez Sąd nie jest zgodna z treścią, kontekstem, ani też z celem art. 13 rozporządzenia podstawowego i z orzecznictwem Trybunału dotyczącym obchodzenia tych środków.

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 122, s. 4.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 18 grudnia 2017 r. – CCC – Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa / Comune di Tarvisio

(Sprawa C-710/17)

(2018/C 112/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: CCC – Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa

Druga strona postępowania: Comune di Tarvisio

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodny z art. 48 dyrektywy 2004/18/WE⁽¹⁾ z dnia 31 marca 2004 r. przepis taki jak art. 53 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 163 z dnia 16 kwietnia 2006 r., dopuszczający do udziału w przetargu przedsiębiorstwo ze „wskazanym” projektantem, który nie będąc oferentem, nie może powołać się na kwalifikacje innego podmiotu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U L 134,s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 20 grudnia 2017 r. – EN.SA. Srl / Agenzia delle Entrate-Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

(Sprawa C-712/17)

(2018/C 112/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EN.SA. Srl

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate-Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

Pytanie prejudycjalne

Czy w przypadku transakcji uznanych za nieistniejące, które nie spowodowały uszczerbku dla Skarbu Państwa i nie przyniosły żadnej korzyści podatkowej podatnikowi, przepisy krajowe wynikające z zastosowania art. 19 (Odliczenia) i 21 ust. 7 (Fakturowanie transakcji) decreto del Presidente della Repubblica (dekretu Prezydenta Republiki) nr 633 z dnia 26 października 1972 r. oraz art. 6 ust. 6 decreto legislativo (dekretu z mocą ustawy) nr 471 z dnia 18 grudnia 1997 r. (Naruszenie obowiązków dotyczących dokumentowania, rejestrowania oraz identyfikacji transakcji) są zgodne z zasadami wspólnotowymi w zakresie podatku VAT ustanowionymi przez Trybunał Sprawiedliwości, jeśli jednocześnie zastosowanie przepisów krajowych powoduje:

- a) wielokrotny i powtarzający się zakaz odliczenia podatku zapłaconego od zakupów przez nabywcę za każdą sporną transakcję, która dotyczy tego samego przedmiotu i tej samej podstawy opodatkowania;
- b) nałożenie podatku oraz obowiązku zapłacenia podatku przez zbywcę (oraz wykluczenie możliwości odzyskania nadpłaty) w odniesieniu do odpowiadających im, analogicznych transakcji sprzedaży, które również zostały uznane za nieistniejące;
- c) nałożenie kary równej kwocie podatku od transakcji uznanych za niepodlegające odliczeniu?